

Development of Self-Directed Learning in English among of Thai undergraduate students for the free flow of skilled labor in the ASEAN community¹

Pichamon Boonsit²
Wichuda Kijtorntam³
Numchai Supparerkchaisakul⁴

Received: Nov 18, 2019

Revised: Jan 24, 2020

Accepted: Jan 30, 2020

Abstract

The objective of this research was to study change over period of time with self-directed language learning of Thai undergraduate students for the free flow of skilled labor in the ASEAN community. The 200 samples, randomly selected using two-stage sampling. The questionnaires had 2 measures and were used three times in data collecting overs 6 months. Latent growth curve model (LGCM) was applied to test the hypothesis. The research findings, the latent growth curve model of self-directed language learning significantly increased over a period of time with the following Goodness-of-Fit Indices of Chi-square (χ^2) = 5.99, df = 4, p = 0.200, RMSEA = 0.05, GFI = 0.98, NNFI = 0.29 and the affecting coefficient of growth curve variable on observed variable is 0, 1, 3.5 in each period respectively.

Keywords: study of change, latent growth curve model, self-directed language learning

¹ Partial Fulfillment for the Doctoral of Philosophy Degree in Applied Behavioral Science Research

² Graduate student, Doctoral degree in Applied Behavioral Science Research, Srinakharinwirot University, E-mail: n.pichamon@gmail.com

³ Assistant Professor at Educational and Psychological Test Bureau, Srinakharinwirot University

⁴ Assistant Professor at Behavioral Science Research Institute, Srinakharinwirot University

การศึกษาการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง ของนิสิตนักศึกษาในสาขาการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในกลุ่มประเทศอาเซียน¹

พิชามณูช บุญสิทธิ์²

วิชุดา กิจธรรม³

นำชัย ศุภฤกษ์ชัยสกุล⁴

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาและตรวจสอบโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของการเปลี่ยนแปลงระยะยาวของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองของนิสิตนักศึกษาในสาขาการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในกลุ่มประเทศอาเซียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนิสิตนักศึกษาชั้นปีที่สุดท้ายของหลักสูตรในแต่ละสาขาวิชาตามการจัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมกันด้านคุณสมบัติในสาขาวิชาชีพหลักตามปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสองขั้นตอน จำนวน 200 คน เก็บข้อมูลซ้ำ 3 ครั้ง ใช้เครื่องมือวัดเป็นแบบสอบถาม จำนวน 2 ฉบับ วัดชุดเดียวกับกลุ่มตัวอย่างคนเดิม วิเคราะห์ข้อมูลโดยการสร้างและตรวจสอบโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง (Latent Growth Curve Model) ผลการวิจัยพบว่า แบบจำลองโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง มีความสอดคล้องกับข้อมูลเชิงประจักษ์ โดยมีค่า Chi-square (χ^2) = 5.99, df = 4, p = 0.200, RMSEA = 0.05, GFI = 0.98 และ NNFI = 0.29 และมีค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของตัวแปรโค้งพัฒนาการที่มีต่อตัวแปรสังเกตเป็น 0, 1, 3.5 ในแต่ละช่วงเวลาตามลำดับ กล่าวคือ พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองมีลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

คำสำคัญ: การศึกษาการเปลี่ยนแปลง โมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง

¹ เป็นส่วนหนึ่งของปริญญาโทปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์

² นิสิตปริญญาเอก สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

อีเมล: n.pichamon@gmail.com

³ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

⁴ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ประจำสถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงและความท้าทายที่มาพร้อมกับการแข่งขันที่สูงขึ้นอย่างต่อเนื่องในปัจจุบันเป็นเหตุให้ประเทศสมาชิกในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เห็นพ้องถึงความสำคัญของการมีความร่วมมืออย่างใกล้ชิดของประเทศสมาชิก เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาศักยภาพ การร่วมกันรับมือกับปัญหาและความท้าทาย ตลอดจนเพื่อสร้างความแข็งแกร่งและอำนาจต่อรองให้กับประเทศสมาชิก จึงก่อให้เกิดอาเซียน หรือสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (ASEAN: Association of South East Asian Nations) เพื่อส่งเสริมความร่วมมือทางด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ส่งเสริมสันติภาพและความมั่นคงของภูมิภาค ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างอาเซียนกับต่างประเทศ และองค์กรระหว่างประเทศ (The Department of ASEAN Affairs, Ministry of Foreign Affairs, 2013) ตั้งแต่ พ.ศ. 2558 ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนอันเป็นหนึ่งในสามเสาหลักของประชาคมอาเซียนนั้น ได้เริ่มดำเนินการอย่างเต็มรูปแบบเพื่อจะเป็นพลังขับเคลื่อนเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในภูมิภาค โดยมีเป้าหมายเพื่อให้ประชากรของประเทศสมาชิกมีการค้าขายระหว่างกันมากขึ้น มีการไปมาหาสู่กันได้สะดวก และมีศักยภาพในการแข่งขันกับโลกภายนอกได้ ซึ่งการจัดตั้งประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนดังกล่าวจะส่งผลกระทบต่อประการหนึ่ง คือ การเคลื่อนย้ายแรงงานฝีมือได้อย่างเสรี โดยในเบื้องต้นได้มีการทำข้อตกลงร่วมกัน (Mutual Recognition Arrangement: MRAs) ใน 7 สาขาวิชาชีพ เกี่ยวกับคุณสมบัติของวิชาชีพหลัก แรงงานเชี่ยวชาญ หรือผู้มีความสามารถพิเศษ เพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายได้อย่างเสรี ซึ่ง 7 สาขาวิชาชีพดังกล่าวได้แก่ วิศวกรรม พยาบาล สถาปัตยกรรม การสำรวจ แพทย์ ทันตแพทย์ และบัญชี โดยมีสาขาการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นมาเป็นสาขาที่ 8 (ASEAN, 2016)

การส่งเสริมความร่วมมือเพื่อการพัฒนาในทุกด้าน (Office of the National Economic and Social Development Council, 2015) ซึ่งเป็นการสอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11 (พ.ศ. 2555 - 2559) ที่ได้กำหนดทิศทางการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนไว้อย่างครอบคลุมในทุก ๆ ด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเตรียมความพร้อมของบุคลากรเพื่อรองรับการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรี อันก่อให้เกิดผลสำคัญที่ตามมาประการหนึ่งคือ ความต้องการการพัฒนาการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เพื่อเป็นประโยชน์ในการทำงานและการเตรียมตัวรับมือกับการเปิดตลาดแรงงานประชาคมอาเซียนต่อไป ทั้งนี้อาเซียนได้มีข้อตกลงในการใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาในการทำงาน เพื่อการสื่อสารและติดต่อประสานงาน (Office of the Permanent Secretary, 2012) ซึ่งหมายความว่า ประชาชนในประเทศสมาชิกอาเซียน 10 ประเทศ จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการดำเนินชีวิตและประกอบอาชีพกันมากขึ้น นอกเหนือจากภาษาประจำชาติของตน จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่นักเรียนและนิสิตนักศึกษาไทยต้องเรียนรู้และพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารให้ได้อย่างทัดเทียมกับประเทศอื่นในประชาคมอาเซียน หากพิจารณาในแง่นโยบายที่จะส่งผลต่อการดำเนินงานเพื่อการเป็นประชาคมอาเซียนนั้นนอกเหนือจากทิศทางการพัฒนาของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเองก็ได้มีการจัดทำแผนยุทธศาสตร์อุดมศึกษาไทยเข้าสู่ประชาคมอาเซียนและการเปิดเสรีการค้าบริการด้านอุดมศึกษา โดยหนึ่งในเป้าหมายสำคัญที่เป็นแนวทางให้สถาบันอุดมศึกษาใช้วางแผนยุทธศาสตร์และนโยบายทั้งในระยะสั้นและระยะยาวต่อไปนั้น คือ การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ

ของบัณฑิตไทยให้อยู่ในระดับที่ทัดเทียมกับบัณฑิตในประเทศสมาชิกอาเซียน (Office of the Higher Education Commission, 2010)

ถึงแม้ว่าการจัดการศึกษาของไทยจะมีวิวัฒนาการมาโดยตลอด และสิ่งหนึ่งที่กระทรวงศึกษาธิการให้ความสำคัญอย่างต่อเนื่องก็คือ การพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของเยาวชนไทยให้อยู่ในระดับที่สามารถติดต่อสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อพัฒนาให้สังคมไทยมีความเจริญก้าวหน้า และเพื่อยกระดับองค์ความรู้ให้ได้มาตรฐานสากล (Ministry of Education, 2011) แต่อย่างไรก็ตามยังพบว่าปัญหาสำคัญของการเตรียมความพร้อมของนักศึกษาไทยในตลาดแรงงานอาเซียน คือ การสื่อสารภาษาอังกฤษ นักศึกษาเพียงส่วนน้อยเท่านั้นที่สามารถติดต่อหรือสื่อสารภาษาอังกฤษได้ อันเนื่องมาจากการเรียนในหลักสูตรปัจจุบันนั้นยังไม่เพียงพอที่จะพัฒนาให้นิสิตนักศึกษาสามารถใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ บัณฑิตจบใหม่ยังมีปัญหาในเรื่องทักษะการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ถึงแม้จะสำเร็จการศึกษาไปแล้ว และกำลังก้าวเข้าสู่สังคมของการทำงานก็ตาม (Seehaboolee, 2016) เมื่อพิจารณาจากปัญหาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษที่ไม่เพียงพอในหลักสูตร ประกอบกับการก้าวเข้าสู่ประชาคมอาเซียนทำให้นิสิตนักศึกษาจำเป็นต้องมีการเรียนรู้ภาษาที่สองเพื่อประโยชน์ในการเรียนและการทำงานต่อไปนั้น ทั้งนี้การเรียนภาษาต่างประเทศใด ๆ ผู้เรียนต้องใช้ความพยายาม อดทน ฝึกฝน และเอาใจใส่มากเป็นพิเศษ จึงจะเกิดประสิทธิภาพอย่างเต็มที่ ดังนั้นการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต้องอาศัยการทบทวนและฝึกฝนทุก ๆ ทักษะเพื่อให้เกิดความชำนาญ มีข้อค้นพบจากงานวิจัยที่สนับสนุนความเหมาะสมของการนำการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองมาเป็นประโยชน์ในการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษ โดย Du (2013) กล่าวว่า การเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นกลวิธีในการเรียนภาษาที่มีประสิทธิภาพสำหรับนักศึกษาต่างชาติ เนื่องจากรูปแบบวิธีการของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้นจะช่วยพัฒนาขอบเขตความรู้ของผู้เรียน ก่อให้เกิดทักษะอภิปัญญา หรือการรู้คิด (Metacognitive skill) เป็นทักษะในการเข้าใจกลไกการเรียนรู้ของตนเองและผู้อื่น (Baker & Brown, 1980) ดังนั้น พฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning Behavior) จึงเป็นสิ่งที่ช่วยให้นิสิตนักศึกษาได้มีการเตรียมความพร้อมสำหรับการออกไปสู่สังคมของการทำงานในวิชาชีพของตน และการแข่งขันในการเข้าสู่วิชาชีพในตลาดแรงงานประชาคมอาเซียนในอนาคต

นิสิตนักศึกษาที่จะมีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองได้นั้น จะต้องเป็นบุคคลที่มีการคิดริเริ่มการเรียนรู้ด้วยตนเอง คำนึงถึงความต้องการในการพัฒนาทักษะของตน มีการกำหนดเป้าหมาย แสวงหาแหล่งความรู้ที่หลากหลาย เพื่อให้ตนเองได้บรรลุจุดมุ่งหมายตามเป้าหมายที่ตนเองได้วางไว้อย่างชัดเจน (Knowles, 1975) จากการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการเรียนรู้ด้วยตนเองด้วยกิจกรรมการรู้คิดในการอ่านภาษาอังกฤษ สำหรับนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง ประเภทวิชาอุตสาหกรรมของ Moungpulan (2011) ซึ่งผลการวิจัยสนับสนุนแนวคิดของ Knowles (1975) โดยพบว่า นิสิตนักศึกษาจะมีพัฒนาการในทักษะภาษาอังกฤษด้านการอ่านดีขึ้น หลังการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองโดยกิจกรรมการรู้คิดในการอ่านภาษาอังกฤษ และจากการศึกษาของ Chumtanti (2008) พบว่า นิสิตที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงจะมีระดับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองแตกต่างกับนิสิตที่มีความสามารถทางการเรียน

ภาษาอังกฤษปานกลางและต่ำ แสดงให้เห็นถึงประสิทธิภาพ และความสามารถในการใช้ทักษะการศึกษาหาความรู้ ผู้เรียนโดยเฉพาะผู้เรียนกลุ่มที่มีความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษปานกลางและต่ำ ควรได้รับการพัฒนาให้เป็นผู้ที่มีลักษณะที่ต้องการเรียนรู้และรู้วิธีการเรียน ที่จะนำไปสู่จุดหมายที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ ตลอดจนพัฒนาทักษะพื้นฐานในการเรียน ทั้งทักษะการฟัง พูด อ่าน และจำ การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองจึงเป็นพฤติกรรมการเรียนรู้ที่สำคัญ เพราะทำให้สิ่งที่ได้เรียนรู้ ซึ่งหมายถึงทักษะภาษาอังกฤษนั้นคงอยู่อย่างต่อเนื่อง และผู้เรียนยังสามารถจัดการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความสอดคล้องระหว่างการนำตนเอง (Self-Direction) กับการพัฒนาตนเอง ซึ่งเป็นความรู้สึกส่วนลึกโดยทั่วไปของมนุษย์ที่จะมีความสมบูรณ์ในตนเองและมีความรับผิดชอบต่อการเรียนรู้ของตน เพื่อพัฒนาไปสู่การเป็นมนุษย์ที่มีคุณค่า (Brockett & Hiemstra, 1991)

ปัญหาการวิจัยเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง การพัฒนา เป็นปัญหาการวิจัยรูปแบบหนึ่งที่ได้รับ ความสนใจจากนักวิจัยทางสังคมศาสตร์และพฤติกรรมศาสตร์มาโดยตลอด โดยมีบทบาทสำคัญต่อการวัดความสำเร็จในการเรียนรู้ (Angsuchoti, Wjitwanna, & Pinyopanuwat, 2011; Wiratchai, 1999) ทั้งนี้ในการศึกษาครั้งนี้จะเป็นการศึกษาการเปลี่ยนแปลงเชิงปริมาณเพื่อการตอบคำถามว่าพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองนั้นเกิดการเปลี่ยนแปลงไปอย่างไรในนิสิตนักศึกษาที่ศึกษาในสาขาตามการจัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมกันด้านคุณสมบัติในสาขาวิชาชีพหลัก (Mutual Recognition Arrangements: MRAs) ตามปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ประกอบด้วย วิศวกรรม พยาบาล สถาปัตยกรรม แพทย์ ทันตแพทย์ และนักบัญชี ประจำปีการศึกษา 2561 เนื่องจากพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองนั้น เป็นลักษณะของการเรียนรู้ตลอดชีวิต โดยการใช้ความเพียรพยายามและอาศัยทักษะการเรียนรู้เพื่อการเพิ่มพูนความรู้ของตน ทำให้บุคคลเกิดความรู้ได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด (Knowles, 1998) เช่นนั้นแล้ว นิสิตนักศึกษาจึงต้องอาศัยระยะเวลาและประสบการณ์จากการเข้าร่วมกิจกรรมหรือโครงการต่าง ๆ ที่จะมีส่วนช่วยในการเพิ่มพูนทักษะด้านภาษาอังกฤษจากการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง การศึกษาการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองของนิสิตนักศึกษากลุ่มดังกล่าวจะช่วยยืนยันความสำคัญของการเรียนรู้จากการแสวงหา และชวนขวยการเรียนรู้ด้วยตนเอง ที่จะเป็นประโยชน์ในการเห็นแนวทางการเรียนรู้พัฒนาตน ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมนักศึกษาในมหาวิทยาลัยมีความสัมพันธ์ทางบวก กับความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่มีพฤติกรรมเข้าร่วมกิจกรรมในมหาวิทยาลัยสูงจะมีความพร้อมในการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองสูงด้วย ที่พบผลเช่นนี้เนื่องมาจากกิจกรรมในมหาวิทยาลัยนั้นล้วนเป็นการเสริมความรู้ให้กับนักศึกษาผู้ที่เข้าร่วมกิจกรรมทั้งสิ้น ไม่ว่านักศึกษาจะเข้าร่วมกิจกรรมใดก็ตาม ผลที่เกิดขึ้นกับตัวนักศึกษา นั่นคือ ได้รับความรู้และประสบการณ์ใหม่ ๆ นั่นเอง (Tasee, 2008)

วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อตรวจสอบโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของการเปลี่ยนแปลงระยะยาวของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองของนิสิตนักศึกษาในสาขาการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีในกลุ่มประเทศอาเซียน

การประมวลเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ข้อตกลงยอมรับร่วมกันในเรื่องคุณสมบัติของนักวิชาชีพอาเซียนในการเคลื่อนย้ายแรงงานเสรีอาเซียน

การจัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมกัน (Mutual Recognition Arrangements: MRAs) ด้านคุณสมบัติในสาขาวิชาชีพหลัก ตามปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียนฉบับที่ 2 (Bali Concord II) มีวัตถุประสงค์เพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายบุคลากรวิชาชีพในประเทศสมาชิกอาเซียน และเพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลการปฏิบัติที่เป็นเลิศ (Best Practices) ในการสอนและฝึกอบรมบุคลากรวิชาชีพ โดยใช้สมรรถนะเป็นหลัก (Competency-Based) ทั้งนี้เพื่อร่วมมือและเสริมสร้างความสามารถในการหมู่สมาชิกอาเซียน และช่วยยกระดับมาตรฐานและการลดช่องว่างความแตกต่างของบุคลากร ซึ่งการเคลื่อนย้ายแรงงานดังกล่าวเป็นการเคลื่อนย้ายเฉพาะแรงงานฝีมือและจะต้องมีคุณสมบัติตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ในข้อตกลง MRAs ของอาเซียน โดยจะเริ่มดำเนินการในปี พ.ศ. 2558 (ค.ศ. 2015) ซึ่งปัจจุบันประเทศสมาชิกอาเซียนได้จัดทำข้อตกลง MRAs ร่วมกันแล้วใน 7 สาขา คือ วิศวกรรม พยาบาล สถาปัตยกรรม การสำรวจ แพทย์ ทันตแพทย์ และนักบัญชี ส่วนสาขาอื่น ๆ ยังอยู่ระหว่างการพิจารณา ข้อตกลง MRAs เบื้องต้นดังกล่าวได้กำหนดขึ้นเพื่อที่จะเปิดเสรีในตลาดแรงงานทักษะหรือแรงงานฝีมือนาร่อง ในกลุ่มบริการ 4 สาขา ได้แก่ ท่องเที่ยว สุขภาพ การบิน และเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยมีเป้าหมายเพื่อการลดอุปสรรคในการประกอบวิชาชีพในภูมิภาค ทั้งนี้หากบุคลากรในสายอาชีพดังกล่าวมีความสามารถและผ่านเกณฑ์เงื่อนไขคุณสมบัติตามที่แต่ละประเทศกำหนดได้ ก็จะสามารถเข้าไปทำงานในกลุ่มสมาชิกอาเซียนได้สะดวกมากยิ่งขึ้น

จากวัตถุประสงค์หลักของข้อตกลง MRAs กล่าวคือ เป็นการช่วยให้นักวิชาชีพอาเซียนสามารถเคลื่อนย้ายเข้าไปทำงานในประเทศอาเซียนอื่นได้สะดวกมากขึ้น ประเทศสมาชิกจึงได้ทำการเจรจาเพื่อหาจุดตกลงยอมรับร่วมกันในด้านคุณสมบัติ คือ เรื่องการศึกษา และประสบการณ์ในการทำงาน ซึ่งข้อตกลงทั้งหมดล้วนเป็นเงื่อนไขในการได้รับอนุญาตให้ทำงานในประเทศหนึ่ง ๆ ได้ สามารถยื่นคำขอใบอนุญาต โดยไม่เสียเวลาตรวจสอบคุณสมบัติซ้ำ ทั้งนี้ผู้ประกอบการวิชาชีพยังจะต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องของประเทศที่เข้าไปทำงาน เช่น การสอบ การขึ้นทะเบียน การขอใบอนุญาตทำงาน เป็นต้น จะเห็นได้ว่าข้อตกลง MRAs จะช่วยอำนวยความสะดวกให้กับผู้ประกอบการวิชาชีพในประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อที่จะได้มีโอกาสในการไปทำงานในประเทศอื่น ๆ ภายในกลุ่มอาเซียนที่ได้ผลตอบแทนมากกว่าได้ง่ายขึ้น เพราะข้อตกลงนั้นได้ช่วยลดขั้นตอนของการตรวจสอบและรับรองวุฒิการศึกษาหรือความรู้ทางวิชาชีพนั้น ๆ ให้แล้ว ส่วนประโยชน์ที่จะตกอยู่กับประชาชนทั่วไป คือ โอกาสที่เพิ่มมากขึ้นในการได้รับบริการจากนักวิชาชีพที่มีความสามารถจากชาติอาเซียนอื่น ๆ ที่อาจจะเข้ามาทำงานในประเทศเพิ่มมากขึ้น โดยไม่ต้องเสียค่าเดินทางเพื่อขอรับบริการ ส่วนนักวิชาชีพในประเทศนั้นหากกลัวการถูกแย่งงานจากนักวิชาชีพอาเซียนอื่น ๆ ก็จำเป็นที่จะต้องมีการกระตุ้นเพื่อเพิ่มพูนศักยภาพตนเองให้มากขึ้น ซึ่งการพัฒนาตนเองของนักวิชาชีพเพื่อยกระดับความสามารถดังกล่าวนี้จะก่อให้เกิดประโยชน์อันจะตกอยู่กับผู้บริโภคร่วมกัน (Office of the Permanent Secretary, 2012)

พฤติกรรมการณ์เรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง

การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองนั้น เป็นการเรียนรู้ที่ขึ้นอยู่กับผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยผู้เรียนจะมีอิสระในการเรียนรู้ของตน ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้เพื่อไปสู่ความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตนได้วางไว้ ซึ่งผู้เรียนอาจต้องการการสนับสนุน ความช่วยเหลือทางการเรียนจากผู้เชี่ยวชาญ โดยในบริบทของการเรียนในมหาวิทยาลัยอาจหมายถึงอาจารย์ผู้สอนภาษาอังกฤษ ซึ่งมีบทบาทที่แตกต่างออกไปจากการเรียนการสอนในแบบดั้งเดิม โดยอาจารย์จะเป็นผู้ให้คำแนะนำ ให้คำปรึกษามากกว่าที่จะเป็นการชี้แนะ สั่งสอน (University of Iceland, 2016) นอกจากนี้หากพิจารณาตามแนวคิดจิตวิทยาปัญญา หรือจิตวิทยาการรู้คิด (Cognitive Psychology) ซึ่งได้อธิบายถึงเครื่องมือในการเรียนรู้ที่สำคัญ คือ การเรียนรู้ที่อาศัยการทำงานของสมอง กล่าวคือ สมองเป็นกลไกสำคัญที่สามารถเติบโตในสภาพแวดล้อมที่มีความสมบูรณ์ โดยการมองหารูปแบบการเรียนรู้จากประสบการณ์ที่ผ่านมา และจะทำงานได้ดีที่สุดในสถานการณ์ที่ปราศจากการคุกคาม เมื่อผู้เรียนต้องเผชิญกับสถานการณ์ใหม่ ๆ ผู้เรียนจะรวบรวมความคิดก่อนหน้ากับประสบการณ์ของตน ซึ่งอาจจะเปลี่ยนแปลงไปตามความเชื่อของแต่ละบุคคล หรืออาจตัดทอนข้อมูลที่ไม่สอดคล้องออกไปก็เป็นได้นั้น การจะทำเช่นนี้ได้ผู้เรียนจะต้องมีการตั้งคำถาม ค้นหาคำตอบ และประเมินถึงสิ่งที่ตนรู้ อันเป็นพื้นฐานสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั่นเอง ทั้งนี้ การศึกษาเกี่ยวกับความฉลาดทางปัญญาและรูปแบบการเรียนรู้ในปัจจุบันมีข้อพิสูจน์ว่าวิธีการเรียนรู้ของบุคคลนั้น มีความหลากหลาย โดยการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองซึ่งเป็นการเรียนรู้ที่มีลักษณะเฉพาะบุคคลนั้น จะช่วยเตรียมความพร้อมให้กับผู้เรียนเพื่อเตรียมรับมือกับความท้าทายในแต่ละวัน และรับมือกับสถานการณ์การเรียนรู้ที่มีความหลากหลายได้ (Bharathi, 2014)

ทั้งนี้ทักษะภาษาอังกฤษที่นิสิตนักศึกษาควรมีเพื่อการรับมือกับการแข่งขันในการทำงานในสาขาวิชาชีพของตนในประชาคมอาเซียน หรือแม้แต่กระทั่งในประเทศไทยเอง หมายรวมถึงความสามารถในการนำภาษาอังกฤษมาใช้ทั้งในการพูด การอ่าน การเขียน และการฟัง ปัจจุบันการเรียนรู้ทักษะภาษาอังกฤษในทุกระดับ การศึกษาควรมีเป้าหมายให้ผู้เรียนสามารถมีทักษะการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อติดต่อสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม และสามารถที่จะไปแข่งขันกับผู้อื่นในตลาดแรงงานประชาคมอาเซียนที่นับวันจะทวีความเข้มข้นมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับอุดมศึกษา บัณฑิตที่จะสำเร็จการศึกษาออกไปต้องมีความพร้อมและมีคุณภาพในการใช้ภาษาอังกฤษในระดับที่ทัดเทียมกับบัณฑิตในประเทศอื่น ๆ เพราะความสามารถในการใช้ทักษะภาษาอังกฤษของบัณฑิตไทยยุคใหม่ จะต้องเป็นความสามารถพื้นฐานที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตและการประกอบอาชีพ มิใช่เป็นเพียงความสามารถพิเศษดังเช่นแต่ก่อนอีกต่อไป (Woothiwongsa, 2014) เช่นนั้นแล้วการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษจะช่วยให้ผู้เรียนมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สามารถสื่อสารกับชาวต่างประเทศได้อย่างถูกต้องเหมาะสมและมั่นใจ มีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาและวัฒนธรรมต่างประเทศ นอกจากนี้ ยังมีความเข้าใจและภาคภูมิใจในภาษาและวัฒนธรรมไทย และสามารถถ่ายทอดวัฒนธรรม และเอกลักษณ์ไทยไปสู่สังคมโลกได้ (Office of the Education Council, 1999) นิสิตนักศึกษาที่ผู้วิจัยมุ่งหมายจึงควรจะเป็นผู้เรียนรู้ที่มีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง โดยจะเป็นผู้เรียนที่มีความพยายาม มุมานะที่จะจัดการตนเอง ตรวจสอบตนเอง และเปลี่ยนแปลง

ตนเองให้มีความสามารถในด้านทักษะภาษาอังกฤษที่จะสามารถนำไปปรับเปลี่ยนปรับปรุงตนเองให้รองรับกับการเปิดตลาดแรงงานประชาคมอาเซียนในอนาคตต่อไปได้

สมมติฐานการวิจัย

พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองของนิสิตนักศึกษา มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นตามช่วงเวลาของการเรียนในชั้นปีสุดท้าย

วิธีการดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนิสิตนักศึกษาระดับปริญญาตรี ชั้นปีสุดท้ายของมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร ที่ศึกษาในคณะตามการจัดทำข้อตกลงยอมรับร่วมกัน (MRAs) ด้านคุณสมบัติในสาขาวิชาชีพหลัก ตามปฏิญญาว่าด้วยความร่วมมือในอาเซียน ประกอบด้วย วิศวกรรม พยาบาล สถาปัตยกรรม แพทย์ ทันตแพทย์ และนักบัญชี ประจำปีการศึกษา 2561 โดยมีเงื่อนไข คือ มีการเข้าร่วมกิจกรรม/โครงการที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษของทางมหาวิทยาลัย หรือกิจกรรมอื่น ๆ นอกมหาวิทยาลัยที่มีความเกี่ยวข้องกับการใช้ทักษะทางภาษาอังกฤษ คัดเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยการสุ่มสองขั้นตอน (Two-Stage Random Sampling) เริ่มจากการผู้วิจัยเลือกสุ่มตัวอย่างโดยมีสาขาวิชาเป็นหน่วยของการสุ่ม โดยมีเงื่อนไขยึดกับคณะและมหาวิทยาลัย มีจำนวนสาขาวิชาทั้งหมด 18 สาขา จาก 6 มหาวิทยาลัย และทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Sampling) เพื่อให้ได้สาขาวิชาครั้งหนึ่งจากสาขาวิชาทั้งหมด จึงได้สาขาวิชาที่เป็นตัวอย่างในการวิจัยจำนวน 9 สาขา แต่เก็บได้จริง 8 สาขา จากนั้นใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นตามสัดส่วน (Proportional Stratified Random Sampling) ตามสาขาวิชาและคณะในมหาวิทยาลัยที่สังกัด ใช้วิธีกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากสูตรของ Hair et al. (2006) ที่กล่าวว่า การกำหนดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิเคราะห์โมเดลการวัด ควรใช้อัตราส่วนระหว่างหน่วยตัวอย่างและจำนวนพารามิเตอร์อย่างต่ำเท่ากับ 5 ต่อ 1 ส่วนการวิเคราะห์ค่าอิทธิพลระหว่างตัวแปร อัตราส่วนระหว่างหน่วยตัวอย่างและจำนวนพารามิเตอร์อย่างต่ำควรจะทำเท่ากับ 10 ต่อ 1 ซึ่งในงานวิจัยครั้งนี้มีพารามิเตอร์ที่ต้องการประมาณค่าสำหรับการวิเคราะห์โมเดลโครงสร้างที่มีตัวแปรแฝง จำนวน 10 พารามิเตอร์ โดยผู้วิจัยใช้ขนาดตัวอย่าง 20 คน ต่อ 1 พารามิเตอร์ จึงใช้กลุ่มตัวอย่างจำนวนทั้งสิ้น 200 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไป ประกอบด้วย ข้อคำถามเกี่ยวกับ เพศ อายุ คณะที่ศึกษา ชั้นปีที่ศึกษา มหาวิทยาลัย เกรดเฉลี่ยสะสม กิจกรรมด้านภาษาอังกฤษที่เข้าร่วม

ส่วนที่ 2 ผู้วิจัยพัฒนาแบบวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองสำหรับการวิจัยครั้งนี้ จากแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง (Self-Directed Learning) ของ Knowles (1975) ประกอบกับแนวคิดของ Costa and Kallick (2004) ซึ่งเป็นแบบวัดให้ผู้ตอบประเมินตนเอง (Self-Report) ในลักษณะของมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตั้งแต่ ไม่จริงเลย ให้ 1 คะแนน จนถึงจริงที่สุด ให้ 5 คะแนน ในข้อคำถามเชิงบวก และ

สำหรับข้อคำถามเชิงลบให้คะแนนในลักษณะตรงข้ามกัน นิสิตนักศึกษาที่ได้คะแนนจากแบบวัดมากกว่าแสดงว่ามีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำกว่า

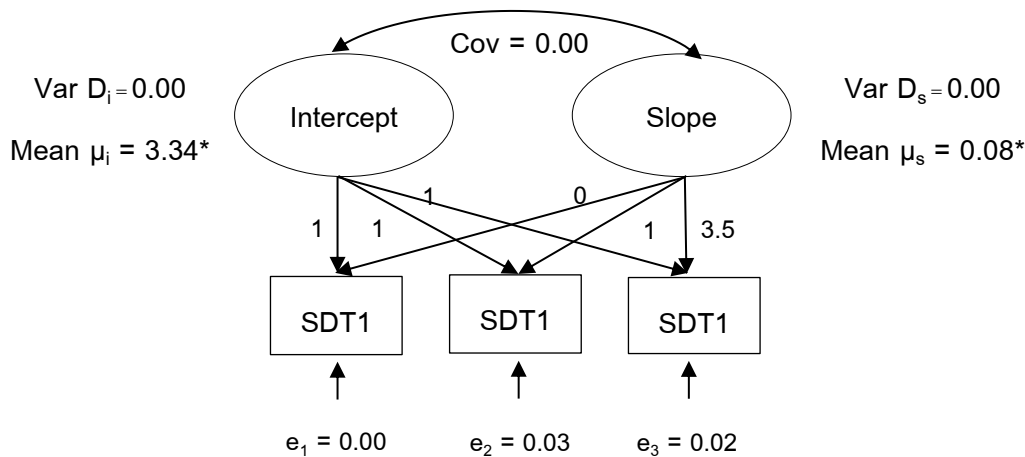
โดยแบบวัดพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองได้ผ่านการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 คน และทำการตัดหรือปรับปรุงข้อคำถามที่มีค่า IOC (Index of Item-Objective Congruence) ต่ำกว่า .50 (Rovinelli & Hambleton, 1977) รวมทั้งวิเคราะห์ค่าอำนาจจำแนกรายข้อโดยการหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวม (Corrected Item - Total Correlation) ร่วมกับการตรวจสอบความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบวัดด้วยค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbach's α -Coefficient) โดยพิจารณาตัดหรือปรับปรุงข้อคำถามที่มีค่าสหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนรายข้อกับคะแนนรวมต่ำกว่า .30 (Aiken, 2003) โดยแบบวัดมีความเชื่อมั่นแบบค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาคทั้งฉบับเท่ากับ 0.945 และได้ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) ของเครื่องมือวัดด้วยการวิเคราะห์องค์ประกอบเชิงยืนยัน (Confirmatory Factor Analysis) เพื่อยืนยันว่าเครื่องมือวัดที่พัฒนาขึ้นนั้นมียุทธศาสตร์ประกอบเป็นไปตามนิยามเชิงปฏิบัติการที่ได้กำหนดไว้ ทั้งนี้ผลการวิเคราะห์พบว่า มีค่าน้ำหนักองค์ประกอบรายข้อคำถามอยู่ระหว่าง 0.51-0.91 โดยการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง ประกอบด้วยการจัดการตนเอง มีค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง CR = 0.746 และ AVE = 0.509 การตรวจสอบตนเองค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง CR = 0.715 และ AVE = 0.455 และการเปลี่ยนแปลงตนเอง มีค่าความเชื่อมั่นของตัวแปรแฝง CR = 0.745 และ AVE = 0.424 แสดงว่าข้อคำถามหรือตัวแปรสังเกตมีความสัมพันธ์เฉพาะกับตัวแปรแฝงในด้านที่ตัวแปรสังเกตนั้นจะวัด

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นเพื่อให้ทราบลักษณะของกลุ่มตัวอย่าง โดยการวิเคราะห์ค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percent) ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์ (SPSS) และการวิเคราะห์เพื่อประมาณค่าคะแนนพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures ANOVA) เพื่อหาลักษณะของรูปร่างการเปลี่ยนแปลง ที่จะนำมาใช้กำหนดแบบจำลองในการวิเคราะห์แบบจำลองโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง จากนั้นจึงทำการสร้างและตรวจสอบโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝง (Latent Growth Curve Model) จากการวัดซ้ำ 3 ครั้ง เพื่อเปรียบเทียบอัตราพัฒนาการในพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง ในการวัดครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ว่ามีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์หรือไม่ ทั้งนี้ โดยการใช้การทดสอบค่าสถิติ ประกอบด้วย ค่าไค-สแควร์ (Chi-Square Statistics: χ^2) ค่าสัดส่วนระหว่างไค-สแควร์กับองศา ความอิสระ (χ^2/df) และค่าดัชนีวัดความกลมกลืน ได้แก่ ค่า RMSEA ค่า GFI และค่า NNFI (Schumacker & Lomax, 2010; Kline, 2011) ด้วยโปรแกรมลิสเรล (LISREL)

ผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์รูปแบบการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง พบว่า ค่าดัชนีความกลมกลืนยังไม่ผ่านเกณฑ์การตัดสินใจ แสดงว่า แบบจำลองนี้ยังไม่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงทำการปรับแบบจำลองใหม่ โดยพิจารณาจากทั้งดัชนีการปรับแบบจำลอง (Modification Index) รวมถึงลักษณะของข้อมูล ทั้งนี้ตามสมมติฐานผู้วิจัยคาดว่า การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นมีแนวโน้มเป็นเส้นตรง จึงกำหนดสัมประสิทธิ์อิทธิพลของตัวแปรแฝงพัฒนาการเป็น 0, 1, 2 แต่เมื่อแบบจำลองยังไม่กลมกลืนกับข้อมูลเชิงประจักษ์ ผู้วิจัยจึงจะทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบวัดซ้ำ (Repeated Measures ANOVA) เพื่อหาลักษณะของรูปร่างการเปลี่ยนแปลง พบว่า ค่าเฉลี่ยของการวัดครั้งที่ 1 ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 มีค่าเท่ากับ 3.34, 3.42 และ 3.63 และค่าเฉลี่ยมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองไม่ได้มีลักษณะเป็นเส้นตรง ($F = 4.792, df = 1, p < 0.05$) ผู้วิจัยจึงทำการปรับแบบจำลองจากการพิจารณาถึงรูปแบบการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองที่เกิดขึ้นในระหว่างปีการศึกษาซึ่งอัตราการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรอาจไม่ได้เพิ่มขึ้นในลักษณะที่สม่ำเสมอในแต่ละช่วงเวลา จึงได้ปรับให้ค่าสัมประสิทธิ์อิทธิพลของตัวแปรแฝงพัฒนาการที่มีต่อตัวแปรสังเกตเป็น 0, 1, 3.5 ในแต่ละช่วงเวลา ตามลำดับ เพื่อให้สะท้อนลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น เมื่อปรับแบบจำลองแล้วพบว่า มีความสอดคล้องกลมกลืนกับข้อมูล โดยรูปแบบการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง หลังจากการปรับแบบจำลองมีค่าดัชนีความกลมกลืนของแบบจำลองที่ผ่านเกณฑ์ดังนี้ $\chi^2 = 5.99, df = 4, p = 0.200, RMSEA = 0.05, GFI = 0.98$ และ $NNFI = 0.29$ โดยที่คะแนนเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองจากการวัดครั้งที่ 1 ถึง ครั้งที่ 3 เท่ากับ 3.34, 3.42 และ 3.63 ตามลำดับ โดยมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองเริ่มต้นเท่ากับ 3.34 ทั้งนี้พบว่า นิสิตนักศึกษาแต่ละคนมีพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองในระยะเริ่มต้นไม่แตกต่างกัน แต่พบการเปลี่ยนแปลงตลอดช่วงระยะเวลาที่วัดจำนวน 3 ครั้ง โดยพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองมีการเปลี่ยนแปลงโดยภาพรวมในลักษณะที่เพิ่มขึ้น

ภาพประกอบ 1 แบบจำลองโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

เมื่อพิจารณาผลการวิเคราะห์แบบจำลองโครงสร้างการที่มีตัวแปรแฝงของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง พบว่า พฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้น โดยภาพรวมเป็นลักษณะการเปลี่ยนแปลงที่เพิ่มขึ้น ผลการวิจัยที่เกิดขึ้นเป็นไปตามแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ Knowles (1975) ซึ่งกล่าวว่าการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองเป็นกระบวนการที่บุคคลคิดริเริ่มการเรียนด้วยตนเอง โดยคำนึงถึงความต้องการในการเรียนของตน มีการกำหนดเป้าหมาย หาสื่อการเรียน มีการติดต่อกับบุคคลอื่น แสวงหาแหล่งความรู้ที่หลากหลาย เลือกใช้วิธีการเรียนรู้ เสริมแผนการเรียนรู้ และประเมินผลการเรียนของตนด้วยความร่วมมือช่วยเหลือจากผู้อื่นหรือไม่ก็ได้ ซึ่งทำให้นิสิตนักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้ดีกว่าการให้ผู้อื่นริเริ่มการเรียนให้ เนื่องจากนิสิตนักศึกษาจะมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและมีแรงจูงใจในการเรียนเป็นอย่างมาก จึงสามารถพัฒนาความเป็นตัวของตัวเอง มีความเป็นอิสระในการเรียน และมีความรับผิดชอบต่องานเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาได้ จึงกล่าวได้ว่าการเรียนรู้แบบนำตนเองเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิต (A Lifelong Process) นอกจากนี้ Costa and Kallick (2004) ยังได้อธิบายการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองว่าประกอบด้วย การจัดการตนเอง การตรวจสอบตนเอง และการเปลี่ยนแปลงตนเอง ด้วยองค์ประกอบของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง ทำให้นิสิตนักศึกษาพึ่งพาอาศัยผู้อื่นน้อยลง และหันมาพึ่งตนเอง สามารถนำตนเองได้มากขึ้น และเมื่อพิจารณาตามช่วงเวลาเปลี่ยนแปลงไปจากเริ่มต้นจนถึงช่วงเวลาในการวัดครั้งที่ 3 ที่มีการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้นของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยตนเอง และยังสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา (Kocaman, Dicle, & Ugur, 2009) โดยพบว่า การเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรมการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองนั้นมีอัตราการเปลี่ยนแปลงเพิ่มขึ้น ซึ่งการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นนั้นเนื่องมาจากการรับรู้ และตระหนักถึงความสำคัญของการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในด้านภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญและมีความจำเป็นสำหรับการเรียนและการทำงานต่อไปในอนาคต อีกทั้งการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองนั้นจะเป็นการเรียนรู้ที่เป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดชีวิตตามแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ Knowles (1975)

ทั้งนี้ความต้องการในการเรียนภาษาอังกฤษ พฤติกรรมการเรียน และความเข้าใจการสื่อสาร มีความสำคัญต่อการตระหนักรู้ภาษาอังกฤษ การสื่อสารโดยใช้ภาษาอังกฤษจะสามารถสร้างโอกาสในการได้งาน หากบุคคลนั้นใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารได้ จะก่อให้เกิดความสุขในการสามารถสื่อสารเป็นภาษาอังกฤษ และทำให้เกิดการเรียนรู้ ซึ่งมีความสำคัญกับประสิทธิผลของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ (Rojanabenjakun, Toopgrajank, & Charoenwiryakul, 2018) นอกจากนี้ ความแตกต่างของคุณภาพของบัณฑิตจะส่งผลกระทบต่อการประกอบอาชีพในอนาคต ซึ่งจำเป็นจะต้องอาศัยทักษะทางด้านภาษาอังกฤษในการทำงานมากขึ้น อันสะท้อนถึงการจัดการตนเอง (Self-Managing) ซึ่งเป็นความสามารถในการกระตุ้นเตือนตนเองให้มีการวางแผน และพัฒนากลยุทธ์ในการปฏิบัติ (Costa & Kallick, 2004) เพื่อให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองที่มีประสิทธิภาพ และสามารถนำไปใช้ได้จริงทั้งในชีวิตประจำวัน การเรียนและการทำงาน ทำให้นิสิตนักศึกษาได้ตระหนักถึงความสำคัญของการพัฒนาตนเองให้มีทักษะภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นเพื่อจะเป็นประโยชน์ทั้งในการเรียน และการทำงานต่อไปใน

อนาคต ซึ่งสอดคล้องแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของ Costa and Kallick (2004) ในด้านการตรวจสอบตนเอง (Self-Monitoring) อันเป็นความสามารถในการตระหนักถึงความคิดของตนเองเกี่ยวกับเรื่องที่ตนเองรู้และตนเองไม่รู้ และมีความเพียรพยายามที่จะพัฒนาทักษะต่าง ๆ ในการใช้ภาษาอังกฤษ ทั้งนี้แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้ด้วยตนเองมาจากความเชื่อที่ว่า ผู้เรียนจะสามารถพัฒนาตนเองและตัดสินใจด้วยตนเองได้ ซึ่ง Littlewood (1999) ได้อธิบายถึงส่วนประกอบของการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศด้วยตนเอง ประกอบด้วย แรงจูงใจ ความเชื่อมั่นในตนเอง ความรู้และทักษะ นอกจากนี้ยังมีข้อค้นพบจากงานวิจัยเกี่ยวกับกระบวนการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเองว่าการกำหนดเป้าหมายในการเรียน และการประเมินตนเองของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาการเรียนรู้ด้วยตนเอง (Ushioda & Ridley, 2002) ซึ่งส่งผลต่อเนื้องให้บัณฑิตนักศึกษาเกิดการวางแผนเป้าหมาย และแสวงหาวิธีการที่จะช่วยให้ตนเองเกิดการเรียนรู้ พัฒนา และกลายเป็นพฤติกรรมที่ตนเองกระทำอย่างสม่ำเสมอ สอดคล้องกับแนวคิดในด้านการเปลี่ยนแปลงตนเอง (Self-Modifying) ซึ่งเป็นกรที่บุคคลเรียนรู้เพื่อการเปลี่ยนแปลงตนเองในทางที่ดีขึ้นอยู่ตลอดเวลา ด้วยการสะท้อนตนเอง ประเมิน วิเคราะห์ และสร้างความหมายจากประสบการณ์ที่ได้รับ และนำไปปรับประยุกต์ใช้กับการเรียนรู้ในอนาคตได้ (Costa & Kallick, 2004)

ข้อเสนอแนะ

ผลการศึกษาโมเดลโค้งพัฒนาการที่มีตัวแปรแฝงของการเปลี่ยนแปลงระยะยาวของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเองของนิสิตนักศึกษา ช่วยขยายแนวคิดการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองในบริบทของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น จากการบูรณาการแนวคิดทฤษฎีอื่นเข้ามาร่วมด้วย โดยเฉพาะในมุมมองของพฤติกรรมการเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยการนำตนเอง ซึ่งพบว่า ภาษาอังกฤษเป็นการเรียนรู้ที่นิสิตนักศึกษาสามารถแสวงหาวิธีการต่าง ๆ เพื่อการเรียนรู้ได้เอง นอกเหนือจากการเรียนในหลักสูตร นอกจากนั้นผลการศึกษาการเปลี่ยนแปลงระยะยาวเป็นการยืนยันถึงการพัฒนาพฤติกรรมที่เกิดขึ้นได้จากการเรียนรู้ด้วยการนำตนเองของนิสิตนักศึกษา ซึ่งสามารถนำไปเป็นแนวทางเพื่อให้มหาวิทยาลัย หรือหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้มีการสนับสนุนกิจกรรมเพื่อการเรียนรู้นอกห้องเรียน หรือค้นหาวิธีการเพื่อการสนับสนุนให้เกิดการพัฒนาการเรียนรู้ภาษาอังกฤษจากการเรียนรู้ด้วยการนำตนเอง

เอกสารอ้างอิง

- Aiken, L. R. (2003). *Psychological testing and assessment*. Boston: Allyn and Bacon.
- Angsuchoti, S., Wijitwanna, S. & Pinyopanuwat, R. (2011). *sathiti wikhro samrap kantham wichai thang sangkhommasat lae phruttkam sat : theknik kanchai prokraem LISREL*. Bangkok: Charoendī Mankhongkanphim.

- Association of Southeast Asian Nations: ASEAN. (2016). *ASEAN Tourism Ministers to launch Tourism Skills Standards*. Retrieved from <http://asean.org/asean-tourism-ministers-to-launch-tourism-skills-standards/>
- Baker, L. & Brown, A. L. (1980). *Metacognitive Skill and Reading Technical*. (Research Report No. 188). Urbana Ill: Center for the study of Reading.
- Bharathi, P. (2014). Self-directed Learning and Learner Autonomy in English Language Teacher Education: Emerging Trends. *ELT Voices – India International Journal for teachers of English*, 4(1), 1-9.
- Brockett, R. G. & Hiemstra, R. (1991). *Self-Direction in Adult Learning: Perspectives on Theory, Research, and Practice*. London: Routledge.
- Chumtanti, N. (2008). radap khwām phrōm nai kān rīanrū duāi kān chīnam ton ‘ēng khōng nisit chan pī thī nung wicha ‘ēk phāsā ‘Angkrit [Self-directed learning readiness level of the first year students majoring in english]. *Journal of Humanities Naresuan University*, 5(2), 63-83.
- Costa, A. & Kallick, B. (2004). *Assessment strategies for self-directed learning*. Thousand Oaks, CA: Corwin.
- Du, F. (2013). Student Perspectives of Self-Directed Language Learning: Implications for Teaching and Research. *International Journal for the Scholarship of Teaching and Learning*, 7(2), 1-16.
- Kline, R. B. (2011). *Methodology in the Social Sciences. Principles and practice of structural equation modeling* (3rd ed.). New York: Guilford Press.
- Knowles, M. (1975). *Self-Directed Learning*. Chicago: Follet.
- Knowles, M. (1998). *The adult learner: The definitive classic in adult education and human resource development*. Houston, Tex.: Gulf.
- Kocaman, G., Dicle, A. & Ugur, A. (2009). A longitudinal analysis of the self-directed learning readiness level of nursing students enrolled in a problem-based curriculum. *Journal of Nursing Education*, 48(5), 286-290.
- Littlewood, W. (1999). Defining and Developing Autonomy in East Asian context. *Applied Linguistics*. 20(1), 71-94.
- Ministry of Education. (2011). laksūt kānsuksā naphūn thān Phutthasakkarāt sōngphanhārōjāsipsī. Bangkok: rōngphim ‘ongkān rap song sinkhā læ phat duphan.

- Moungpluan, C. (2011). k̄nphatthanā rūpbæp̄ k̄n r̄ian dūai ton'ēng dūai kitchakam k̄n rūkhit nai k̄n 'ān phāsā' Angkrit naksuksā radap prakāsāniyabat wichāchīp chan sūng praphēt wichā' utsāhakam [Development of self-directed model in english reading using metacognitive activities for industrial diploma students]. *Veridian E Journal Su.*, 4(1), 513-532.
- Office of the Education Council. (1999). phraratchabanyat k̄nsuksā h̄æng chāt Phō.Sō. 2542. Retrieved from <https://www.bic.moe.go.th/images/stories/Porrbor2542.pdf>.
- Office of the Higher Education Commission. (2010). yutthasāt 'udomsuksā Thai nai k̄ante r̄i yom khwām phrōm sū k̄n pen prachākhom 'Āsian nai pī 2558. Bangkok: Hānghunsuānchamkat Bāngkōkblōk.
- Office of the National Economic and Social Development Council. (2015). (r̄āng) phān phatthanā s̄ethakit læ sangkhom h̄æng chāt chabap thī sipsōng 2017-2021. Retrieved from https://www.nesdb.go.th/ewt_dl_link.php?nid=6422.
- Office of the Permanent Secretary. (2012). r̄āngān k̄nsuksā chabap sombūn khroṅkān triām k̄n rōng rap k̄n khluānyāi khōng r̄ængngān sū k̄n pen prachākhom 'Āsian. Bangkok: Chula Unisearch, Chulalongkorn University.
- Rovinelli, R. J., & Hambleton, R. K. (1977). On the use of content specialists in the assessment of criterion-referenced test item validity. *Dutch Journal of Educational Research*, 2, 49-60.
- Rojanabenjakun, P., Toopgrajank, S., & Charoenwiryakul, C. (2018). patchai thī mī phon tō prasitthiphon k̄n r̄ianrū phāsā' Angkrit khōng naksuksā nai radap 'udomsuksā [Factors affect the effectiveness of learning english language on higher education students]. *Journal of the Association of Researchers*, 23(2), 203-214.
- Schumacker, R. E., & Lomax, R. G. (2010). A beginner's guide to structural equation modeling (3rd ed.). New York: Routledge/Taylor & Francis Group.
- Seehaboolee, C. (2016). khwām phrōm khōng naksuksā Thai nai talāt r̄ængngān 'Āsian. *Research and Development Newsletter*, 15(164), 12-19.
- Tasee, P. (2008). laksana thāng chit læ saphāpwætloṃ thāngkān r̄ian thī kiēokhōng kap khwām phrōm nai k̄n r̄ianrū dūai kānnam ton'ēng khōng naksuksā chan pī thī nung khōng mahāwitthayālai nai Krung Thēp Mahā Nakhōn [Psychological characteristics and learning environment related to self-directed readiness of first-year university students in

- bangkok metropolis]. (Master's thesis). Graduate School, Srinakharinwirot University, Bangkok.
- The Department of ASEAN Affairs, Ministry of Foreign Affairs. (2013). *ASEAN Mini Book*. Bangkok: Page Maker Co., Ltd.
- University of Iceland. (2016). *Self-directed language learning*. Retrieved from http://english.hi.is/university/self_directed_language_learning.
- Ushioda, E., & Ridley, J. (2002). Working with the European Language Portfolio in Irish Post-primary Schools: Report on an Evaluation Project. *CLCS Occasional Paper No.61*. Dublin: Trinity College, Centre for Language and Communication Studies.
- Wiratchai, N. (1999). *mōdēnlitrēn: sathiti wikhrō samrap kānwichai*. Bangkok: Chulalongkorn University Printing House.
- Woothiwongsa, N. (2014). konlayut sāng rāēng čhūngčhai: kānphatthanā thaksa phāsā 'Angkrit [Motivational strategies: enhancing english language skills]. *Executive Journal*, 34(1), 89-97.